I CSK 520/25

POSTANOWIENIE

28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie upadłościowej W. R.
o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, ewentualnie
o ustalenie planu spłaty wierzycieli i umorzenie pozostałej części zobowiązań,
na skutek skargi kasacyjnej W. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu
z 6 września 2024 r., VI Gz 96/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W. R. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Toruniu z 6 września 2024 r., którym oddalono jego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z 14 czerwca 2024 r. oddalające wnioski upadłego o umorzenie zobowiązań bez planu spłaty wierzycieli oraz o ustalenie planu spłaty wierzycieli i umorzenie pozostałej części zobowiązań, które nie zostały zaspokojone w postępowaniu upadłościowym – zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i oczywistą zasadność skargi.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398^9 § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wskazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398^9 § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał nawet przepisów, których wykładni się domaga, ograniczając się jedynie do wskazania, że chodzi o przepisy „dotyczące stosowania względów słuszności i humanitarnych przy ustalaniu przez sąd możliwości uwzględnienia wniosku upadłego o ustalenie planu spłaty lub umorzenia zobowiązań bez tego planu”. Nie przytoczył poglądów orzecznictwa i doktryny, możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych i racji jurydycznych stojących za każdą z nich. Uzasadnienie wniosku sprowadza się w tym zakresie do jednego zdania.

Natomiast skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste

naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W tym kontekście skarżący powołał się tylko na wadliwą wykładnię art. 369 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe. W niezwykle lakonicznym uzasadnieniu (w istocie jednozdaniowym) nie wyjaśnił jednak na czym ta wadliwa wykładnia polega ani jakie znaczenie miała dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398^9 § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową skarżącego, nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)
[a.ł]